

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

| גליון 246 |

פרשת שופטים תשפ"ה

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

פרשת שופטים

שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך (טז, יח). שצריך האדם שיהיה בלבו שופטים ושוטרים על כל דבר ודבר בכל שיעורין דלבו, שיפוט במאזני שכלו במאזני צדק וחשבון צדק, ויזיח את עצמו כשומר על כל שיעורין דלבו ומדותיו הפנימיים הבלתי מתוקנים, לתקנם בתוכחותיו לעצמו, וטובה מרדות אחת בלבו יותר ממאה מלקיות כדאיתא בשי"ס, ואיתא בזוהר הקדוש נודע בשערים בעלה בשיעורין דליביי.

(ש"ס"ה סעיפים, להרה"ק רבי אשר הזקן מסטאלין זי"ע)

לבטלי רום לבבו מאחיו ולבטלי סוד מן המצוה ימין ושמאל (יז, כ). פירוש, שלא יסיר מתיבת מצוה האותיות הימין והשמאל, המה אותיות מ"ה, בחי השפלות, כמו "ונחננו מה", כי בהסיר האותיות מ"ה ממצוה נשאר צ"ו, ואין צו אלא עבודה זרה (עיין זוה"ק א, כ"ז) וכו', כי כל המתגאה כאילו עובד עבודה זרה (עיין רמב"ם הלכות דעות פ"ב ה"ג).

(הרה"ק רבי משה מקוברין, אמרות משה)

תמים תהיה עם ה' אלקיך (יח, יג). אמר על ת' הגדולה של "תמים תהיה עם ה' אלקיך", שהיא כל כך גדולה, שאיש יהודי על אף כל הלכלוך שעליו יכול להיכנס בה.

(שם)

קדושת הקדוש

אמרים מובחרים, יקרים ומאירים, מתוך הספר 'קדושת הקדוש' הנמצא בשלבי עריכה

טומאת הגיאות

השרף מסטרעליסק סיפר על רבו, שפעם אחת הפסיק באמצע התפילה והלך לטבול במקוה. וכאשר שאלוהו לפרש הדבר, השיב היות שבאמצע התפילה נכנס אחד לבית המדרש וריח של גאווה נדף הימנו, ולא עוד אלא שיחד עם זאת החזיק את עצמו לעניו גדול, וגאווה מטמא באוהל כמת, לכן הלכתי למקוה לטהר מן הטומאה.

(שמע שלמה השלם והמפואר, ענינים, אות לג)

עיטורי קודש

מעשה באליהו הנביא

בספר קב הישר (פ"ז) מביא מעשה נפלא בשם ספר גבעת המורה, המעיד על טומאת בעל הגאווה, וכך לשונו:
מעשה בחסיד אחד שהלך בדרך ונזדמן שהלך עמו אליהו הנביא זכור לטוב, ופגעו בנבלה אחד מושלכת בדרך, והיתה הנבלה מסרחת סרחון גדול, עד שהניח החסיד ידו לחוטמו מפני הסרחון, ואליהו הנביא הלך קרוב להנבלה ולא חש כלל. עד דהוו אולו, פגע בהם אדם אחד מרחוק שהלך לקראתם, והליכתו היה בגאווה והיה מתפאר ומתיהר, ולמרחוק שם אליהו הנביא את ידו לחוטמו. ושאל אותו החסיד, מדוע לא שם אדוני ידו על חוטמו אצל הנבילה? והשיב לו אליהו הנביא: זה הסריח יותר מהנבילה, כי נבילה כיון שאדם נוגע בה הוא טמא עד הערב, אבל הנוגע בזה האדם מקבל ממנו טומאת חמורות, עד כאן לשונו.

אינו סובל גיאות והתנשאות

רבינו הרחיק את בעלי הגאווה, ואף הטעים באומרם שאין הוא הולך לבקר את החולים כפי הראוי, והוא מונע את עצמו קצת מזה, מפני שאין ביכלתו לסבול גיאות והתנשאות החולים (כי טבע החולים ל"ע להיות בכעס וגבהות קצת בסיבת הייסורים והחולאים ר"ל).

ראה עוד מה שכתבנו בגליון רו פרשת חיי שרה תשפ"ה ובגליון ריז פרשת בשלח תשפ"ה ובגליון קכה פרשת צו תשפ"ג

טומאה חמורה

גאווה היא דבר מגונה ומתועב עד למאוד, וצריך להתרחק ממנה בתכלית. המתגאה אינו יכול להתקרב אל ה', ועליו אמר הקב"ה "אין אני והוא יכולין לדור בעולם" (סוטה ה.).
רבינו הוסיף ואמר שבעל גאווה נחשב טמא, כמו הטומאה החמורה ביותר, כמו טמא מת שמטמא באהל. דברים דומים לדברי רבינו, אמר גם הרה"ק הרב בעל התניא זצוק"ל (ספר לקוטי תורה, שיר השירים) וכך לשונו: "בחינת גסות נקרא אבי אבות הטומאה", ע"כ.

סמך לדבריהם נמצא במה שאמרו חז"ל (מכילתא יתרו), וזו לשונם: 'משה נגש אל הערפלי, [מה] גרם לו? ענוותנותו! שנאמר 'והאיש משה ענו מאד'. מגיד הכתוב, שכל מי שהוא עניו - **סופו להשרות שכינה עם האדם בארץ**, שנאמר 'כה אמר ה' רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו' וגו', ואומר 'רוח ה' עלי... לבשר ענוים', ואומר 'ואת כל אלה ידי עשתה...', ואומר 'זבחי אלהים רוח נשברה'. וכל שהוא גבה לב - **גורם ליטמא את הארץ ולסלק את השכינה**, שנאמר 'גבה עינים ורחב לב אותו לא אוכל', וכל גבה לב קרויים 'תועבה', שנאמר 'תועבת ה' כל גבה לב'. עבודה זרה קרויה 'תועבה', שנאמר 'ולא תביא תועבה אל ביתך', כשם שעבודה זרה מטמאה את הארץ ומסלקת את השכינה, ע"כ.

על הציון של הקדוש הזה, הוא ממש כמו שעומדים לפניו בחיים חיותו. (רבי אשר מסטאלין)

לְבִירוֹר אֹודוֹת שַׁבָּתוֹת
בְּהַכְנַסַת אֹורְחִים בְּלוֹדְמִיר

פנו למשרדי הכנסת אורחים לודמיר 04-30-10-900 או במייל A02301122@gmail.com

זכות נר למאור

גם שמו של החסיד ר' ישעיה דנון, אשר נסע לטורקיה ומאז אבדו עקבותיו - רשום היה על גבי השטר, והרבי הקדוש אין מחוקו מכלל הנרשמים, משמע מכך ללא כל ספק, כי חי הוא וקיים ולא טבע במצולות.

משמשו של הרבי יצא לו למסע גבית הכספים מאת נותני המעמדות, על פני הערים והעיירות, ומכיון שראה כי שמו של ר' ישעיה הנעדר ערודו מופיע בשטר, גמר אומר לעשות את דרכו גם אל ביתו שבוורשא ולגבות מאת רעייתו העגונה את סכומם.

האשה פתחה את הדלת ופרצה בכבי מיילל: "אמת היא שאנו נותנים דמי מעמדות, אך מה אעשה ואין לי לא בעל ולא ממוך..."

המשמש שתק מעט ואחר אמר: "איש בשורה אנוכי, כי אם רבינו הקדוש לא מחק את שמו מן הרשימה, סימן בריא הוא שבעלך חי וקיים!" כל ניסיונותיה של האשה להסביר לשמש כי כבר תקופה ארוכה שלא התקבל מישעיה בעלה אות חיים ושלכל הדעות כבר הלך לעולמו, נפלו על אזניים ערלות. "מעוררי", אמר המשמש בקול בטוח ויציב, "לא טעה הרבי ברשימת הנותנים, ואם הוא לא מחק את שמו, הרי הוא חי ללא צל צלו של ספק!" הוסיף המשמש ואמר: "נראה לי שכדאי לך לנסוע אל הרבי לשאול בעצתו, ולבקש ברכת קודש מפיו". סברה העגונה וקיבלה, ולאחר כמה ימים קמה ויצאה לדרך הארוכה בת כשבועיים ימים. מעיר מגוריה וורשא עשתה דרכה לכיוון דרום-מזרח אל עבר הערים לובלין וחמושץ, משם חצתה את הגבול והמשיכה בנסיעה דרך אזור וואהלין, תוך כדי חציית יישובים ועיירות קטנות, עד שהגיעה ליעד הנכסף - יעריה קוריץ.

ציון קדשו של הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זצוק"ל

"אישך נמצא בין החיים, אלא שצריך להרבות בהפילה ובתחנונים, כדי שישוב במהרה, בעזרת הבורא יתברך" אמר לה הצדיק. שבה האשה לביתה והייתה מקיימת את הוראת הקדוש, ומתפללת שוב ושוב להגעתו המהירה של בעלה הנעלם. ואכן, לא עבר זמן מרובה, ור' ישעיה הנעדר בא והופיע ברגליו בשערי וורשא. פנה הוא לביתם של חבריו הקרובים, וביקשם שילכו להכין את אשתו ולהודיעה בצורה הנכונה כדי שלא תתעלף בראותה אותו חי בפתע פתאום, אבל אלו גילו את אזניו צורך בכך, כי היא כבר יודעת שהוא חי וכבר שמעה כן מפי הרבי הקדוש מקוריץ.

נכנס ר' ישעיה לביתו והתקבל בהתרגשות עצומה על ידי משפחתו, בדמעות של גיל ובכבי של שמחה. החל לספר את סיפורו ויאמר:

אכן הייתי מנוסעי אותה ספינה שהתהפכה בין גלי הים הסוערים וכולם הושלכו אל המים הגועשים, אלא שהתחלתי לשחות במים השוצפים כשאני מצפה לישועת ה'. והנה מגשמים נדמנה לי חבית של שמן שהייתה צפה והולכת על פני המים, והחזקתי בה בכל כוחי. שוטטתי עמה למרחקים עד שהגעתי לאי בודד שמנותק מכל העולם, ורק פעם אחת בשנה עוגנת על שפתה ספינה אחת המביאה אליה בגדים וכל מיני סחורות שאינם נמצאים באי. רק עתה הגיעה הספינה המיוחלת, ובאמצעותה עזבתי את האי ובאתי עד הנה..."

יצא הקול אודות שובו בשלום של ר' ישעיה, ואת מעשה הנס המופלא, וכשסיפרו את המעשה לרבה של וורשא הפטיר ואמר לר' ישעיה בעל הנס: "ידוע תדע כי השמן שתרמת לי למיך לנר התמיד בבית המדרש, הוא זה שעמד לך בעת מצוקתך, כשנזדמן לך חבית של שמן וניצלת בגינה ממוות לחיים!"

שווקים ותוססים במיוחד היו שווקיה של העיר וורשא. באותן שנים, הייתה פולין כולה לצומת דרכים מסחרית בינלאומית, והמסחר עם האימפריה העות'מאנית היה דבר שבשגרה. סוחרים, רבים מהם יהודים, נהגו לצאת למסעות ארוכים בדרכים עקלקלות, כשהם מלווים בשיירות עמוסות סחורות. הללו נשאו עימם סחורה רבה מפולין, כמו תוצרת חקלאית ומוצרים מקומיים שונים, והגיעו איתם עד לקונסטנטינופול, בירת האימפריה. שם, נמל הזהב היה מלא באוניות מכל קצוות תבל, והשווקים הצבעוניים הרועשים מתמלאים היו בהמוני הסוחרים מפולין שהחליפו את מרכולתם במוצרי משי, תבלינים, ומוצרי עור, ושוב לפולין עמוסי סחורות חדשות ורווחים נאים.

איש ירא וישר היה ר' ישעיה מהעיר וורשא הגדולה, משכים קום לתפילתו ושוקד על לימודו בהתמדה גדולה. לפרנסתו שימש ר' ישעיה כרואה חשבון במפעל טקסטיל גדול שהיה מייצר ושולח סחורה מוורשא לטורקיה.

מדי יום יושב היה ר' ישעיה על מקומו בבית המדרש, ראשו שקוע בתוך הגמרא שלפניו והוא מחובר לתלמודו כפתילה לשלהבת שעות ארוכות. רק לאחר סיום סדר לימודו פונה ויוצא לעסקיו ולהשתדלות פרנסתו. נוסף על הליכותיו הנעלות של ר' ישעיה בתורה ותפילה, מנהג חשוב היה לו מזה שנים, שהיה נותן מכספו לנר התמיד בבית המדרש, להאיר את בית ה' בכבוד הראוי וככתוב 'אורים כבוד את ה'.

יום אחד פקד בעל המפעל על ר' ישעיה איש שירותיו, לנסוע עימו אל המסע לעבר איסטנבול הטורקית בכדי להשלים משא ומתן שעתידי להניב ריוח גדול למפעל. נפרד האיש ר' ישעיה מבני ביתו, והבטיח כי בא יבוא וישוב לעת הקרובה מיד בסיום העסקה.

לא חלפו ימים רבים עד שבני הבית קיבלו את הבשורה הקשה, כי ספינה זו שאביהם הפליג בה, התהפכה על פיה, ואף אחד מנוסעיה לא נותר בין החיים. הזמן חלף, ומשלא הגיעה שום ידיעה מר' ישעיה, הלכה האשה אל רבה של וורשא וביקשה ממנו שיאיר אותה מכבלי עגונה, ויתן לה היתר להינשא לאיש אחר, מאחר וגורל אישה הראשון ידוע לכל, אחרי שטבעה הספינה בה שהה וכי לא ניצול ממנה אף איש אחד, לפי עדי הראייה, ומה גם שזמן רב חלף ולא נשמעה שמועה כלשהיא משום אחד מנוסעי אותה הספינה.

רבה של וורשא התבונן בדינה ופסק שאינו יכול ליתן לה היתר, כיון שהספינה טבעה במים שאין להם סוף, ודין מפורש הוא בשי"ס ופוסקים שבאופן שכזה יש לחשוש שמה יצא האיש מהעבר השני ועדיין הוא בין החיים. ישבה האשה זמן רב בודדה ולגמודה, בהשלימה עם מר גורלה שעליה לשבת בודדה ולצפות ולייחל אולי ושמא יופיע פתאום אישה האובד, ואולי לעולם לא.

ר' ישעיה זה, היה מחוסי צילו הקדוש של הרבי ר' פינחס מקוריץ ז"ע, ונמנה היה על הנותנים דמי מעמדות מדי חודש בחודשו. מגילה מיוחדת הייתה מונחת אצל הצדיק ובו נזכרו ונרשמו לפניו כל 'נותני המעמדות'. בכל חודש היה המשמש בקודש נכנס ובא לפניו חדרו של הרב הקדוש רבי פינחס, ומגיש לפניו את השטר עם שמות כל חסידיו וצאן מרעיתו, נותני דמי המעמדות, והייתה דרכו בקודש של הרבי אשר היה מוחק את שמות האנשים אשר חזה בעיניו הטהורות וברוח קדשו שכבר שבקו חיים לכל חי.

יְלִדֵי רֵבִנוּ שְׁלֵמָה // חִידַת הַשְּׁבוּעָה

חִידָה: מִדּוּעַ נִמְנַע רֵבִנוּ מִלְלֶכֶת לְבָקֶר חוֹלִים?

הַפְתָּרוֹן לְחִידָה מוֹפִיעַ בְּעֵלּוֹן זֶה.

כְּדֵי לַעֲנוֹת עַל הַחִידָה יֵשׁ לְחַיֵּי לְקוֹ לודמיר 02-3011122,

לְהַכְנִס לְשִׁלּוּחַ הַיְלָדִים - שִׁלּוּחַ מִסְפָּר 0,

וּלְפַעַל לְפִי הַהוֹרָאוֹת. הַזּוֹכֵה יִקְבַּל זְכוּי לְרִכִּישַׁת מִתְּנַבֵּר בִּסְךָ 50 ש"ח.

אֶת הַתְּשׁוּבָה יֵשׁ לְהַקְלִיט עַד לְיוֹם רֵאשׁוֹן פְּרֶשֶׁת כִּי תִצָּא

הַזּוֹכֵה לְפְרֶשֶׁת עֶקֶב: אוריאל דוד, יד בנימין

אֲוִצְרוֹת וּמִשְׁגִּים

רְבִי פִּינְחָס מְקוֹרִיץ

בְּמֵאוֹר תּוֹרָתָם וְשִׁבְּ קִדְשָׁתָם, בְּיַנְיָהֶם נִדְעוּ הַרְה"ק רְבִי רַפְאֵל מְבַרְשִׁי, הַרְה"ק רְבִי בְּנִימִין זָאב מְבִלְטָא, רְבִי יַעֲקֹב שְׁמִשׁוֹן מִשְׁפֵּטִיקָא וְעוֹד.

רְבִי פִּינְחָס הָעֵיד עַל עֲצָמוֹ בְּפָנֵי הַרְה"ק בְּעַל הַיְתִיבָא, שֶׁשָּׁבַע שָׁנִים עֲמַל לְדַעַת מָה הוּא שְׂקָר, שְׁבַע שָׁנִים נִסְפָּת עֲמַל לְהַרְחִיק אֶת הַשְּׂקָר, וְרַק אַחַר כֵּן עָבַד שְׁבַע שָׁנִים נִסְפָּת לְקַנּוּת לְעֲצָמוֹ אֶת דְּרֵךְ הָאֱמֶת!

הַרְבֵּה הַקְּדוּשׁ רְבִי פִּינְחָס מְקוֹרִיץ גּוֹלָד בְּעִיר שְׁקֵלוֹב בְּשַׁנַּת תַּפְּיוֹ, לְאֲבִיו רְבִי אָבֵא, וְהָיָה אֶחָד מִגְּדוּלֵי תַלְמִידֵי שֵׁל מֶרֶן הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְּדוּשׁ. הַתְּיָשֵׁב בְּעִיר קוֹרְץ וְהַנְּהַיֵּג רַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל, אַחַר כֵּן בְּעִיר אוֹסְטְרָאָה, וּבְשַׁנַּת תַּקְנ"א יָצָא לְמַסַּע לְעִבְרָא רְץ יִשְׂרָאֵל, אֲלָא שְׁבַעַת הָיִיתוּ בְּעִיר שְׁפִיטוֹבְקָה נִפְטֵר, וְשֵׁם מְנוּחָתוֹ כְּבוֹד. תַּלְמִידִים קְדוּשִׁים הָיוּ לוֹ שֶׁהֵאִירוּ אֶת הָעוֹלָם

הַחַיִּים בְּלוֹדְמִיר

הַחַיִּים בְּלוֹדְמִיר בְּעִיר וְבוֹהוּה

פְּלִישַׁת הַנְּאֻצִּים הַרְאֵשׁוֹנָה לְלוֹדְמִיר

יְהוּדִים בְּעִיר לודמיר
לְפָנֵי הַמַּלְחָמָה

בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל שַׁנַּת תַּרצ"ט, כַּעֲשָׂרָה יָמִים אַחֲרֵי שְׁפָרְצָה מַלְחַמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה, הוֹפְצָה לודמיר ע"י כּוֹחוֹת הַנְּאֻצִּים יַמִּישׁ, וְכַתּוּצָא מִכֵּן נִפְטְרוּ 25 יְהוּדִים. יָמִים סוֹפְרִים אַחֲרַי מִכֵּן הַחַל הַצָּבָא הַגְּרִמְנִי

לְהַתְּקַרֵּב לְעִיר, וְהַמּוֹן רַב מֵאַלְפֵי יְהוּדֵי לודמיר הַחֲלוּ לְנוֹס לְכִיוּן מִזְרַח. יָמִים אַחֲדִים אַחֲרַי מִכֵּן, פִּלַּשׁ הַצָּבָא הַסּוֹבִיֵּטִי וְהַחַל לְשַׁלוֹט בְּעִיר, כֵּךְ נִמְנַע הַרְג יְהוּדֵי לודמיר ע"י הַנְּאֻצִּים וּמִשְׁתַּפֵּי פְעוּלָתָם הַמְּקוֹמִיִּים, עַד לְקִיץ שֵׁל שַׁנַּת תַּש"א, אֲזִי שׁוֹב הוֹפְצָה הָעִיר וְהַנְּאֻצִּים הַחֲלוּ לְרַכֵּז אֶת יְהוּדֵי הָעִיר בַּגְּטוֹאוֹת.